

Előjogokkal beoltva

ROSTÁS SZABOLCS

Hozzászoktunk, hogy Romániában, a hazai politikában bármi megtörténhet, sőt annak az ellenkezője is. Éppen ezért nem érdemes meglepődni azon, hogy a bukaresti közélet rendszeresen képes meglepetésekkel szolgálni. Azt hihetnénk azonban, hogy létezik egy szint, amelynél nem lehet lejjebb. Hát bizony lehet. Valahol a totális abszurd kategóriájába tartozik, hogy a több mint három hete tartó kormányellenes tüntetések közepette az ország egyik vezető hírtévéjében nem más, mint a korrupció miatt kétszer is letöltendő börtönbüntetéssel sújtott Adrian Năstase volt miniszterelnök osztja az észt a korrupcióellenes küzdelem és az igazságszolgáltatás témájában. Aki egyebek mellett arról is kifejti a véleményét, hogy milyen típusú szakpolitikust kellene a kormányfőnek a megüresedett igazságügy-miniszteri székbe ültetnie.

Ha valakinek halvány kételeyei lehettek eddig azzal kapcsolatban, hogy ebben az országban a feje tetejére kerültek dolgok, és hogy sokaknak jól felfogott érdeke megakasztani az évek óta felpörgetett üzemmódban működő korrupcióellenes harcot, az a januárban hivatalba lépett új bukaresti kormány legelső intézkedései kapcsán telje-

sen tiszta képet kapott a román balliberális tábor igazi szándékairól. A Liviu Dragnea vezette szociáldemokrata párt (PSD) egyszerűen azt a célt tűzte ki maga elé, hogy jelentős béremelésekről és adócsökkentésekről szóló ígéreteivel „elaltatja” a társadalmat, majd a gazdasági-szociális intézkedésekre összpontosító lakosság lankadó figyelme közepette maga alá gyűri az összes államhatalmi ágat, és kialakít egy szűkkörű politikai elit irányította (fél)diktatórikus rendszert. A büntető törvénykönyv és a perrendtartás módosításával Dragneaék az igazságszolgáltatás fölé kívánták helyezni magukat, azt akarták, hogy immunissá váljanak a felelősségre vonással szemben. És ez az igazságszolgáltatással szemben jól kidolgozott stratégia nem véletlen. A PSD elnökét tavaly választási csalás miatt két év felfüggesztett szabadságvesztéssel sújtották, ez az ítélet pedig megakadályozta a befolyásos politikust abban, hogy alakulata győzelme után elfoglalja a miniszterelnöki tisztséget. Egy nemrég megkezdődött másik büntetőperében viszont már hivatali visszaélésre való felbujtással vádolják Dragneát, márpedig elég, ha ismét „csak” felfüggesztettet kap, és vonulhat börtönbe. Vagyis a Btk.-módosítás többek között az ő büntetlenségének kieroszakolását szolgálta volna.

Viszont az általános felháborodást és százezrek utcára vonulását kiváltó intézkedést nem lehet egyetlen személy nyakába varrni. Már csak azért sem, mert a hazai pártok többsége előszeretettel osztja azt a nézetet, miszerint az igazságszolgáltatás túlságosan függetlené vált Romániában, a korrup-

cióellenes ügyészség elszabdult hajóágyúként működik, és válogatás nélkül szedi „áldozatait” a politikusok, köztisztviselők, üzletemberek közül vélen embereket küldve rács mögé. Sokan „ügyészállam” kialakulásával riogatnak előszeretettel kárhóztatva elsősorban a korrupcióellenes ügyészség „elkarnászosodását”. Sőt erdélyi magyar értelmiségi tollából olvastuk nemrég, hogy a román demokrácia legfontosabb kérdésének tekinti a nyomozó hatóság „túlhatalmának” korlátozását, ebben az összefüggésben pedig akár azt is elfogadják, hogy a Btk.-módosítás mögött rejlő törvényhozói szándékban „masszívan benne lehetett az a vágy, hogy a párttársak, barátok és osztályos társak megüsszák”. Nos, a romániai társadalom jelentős része éppen fordítva gondolja: fontosnak tartja a korrupcióellenes küzdelem folytatását, és nagyon nem szeretné, ha politikai, gazdasági pozíciója vagy bármilyen jellegű hovatartozása okán felmentést kapna a felelősségre vonás alól. Természetesen mindenkinek az az érdeke, hogy az ügyészség el- és részrehajlások nélkül, kizárólag törvényes titkosszolgálati közreműködéssel folytassa tevékenységét, és ne váljék egyfajta erőszakszervezetté. A dolgok jelen állása szerint azonban kevésbé az ügyészek túlkapasától kell félni az országot, hanem sokkal inkább attól, hogy a politikai osztály, a jelenlegi hatalom képviselői olyan privilégiumokat próbálnak kiharcolni maguknak, amelyek mentesítenék őket az elszámoltatás alól. Romániának nincs szüksége sem ügyészállamra, sem előjogokkal beoltott társadalmi kasztokra.

FOTÓ: DÁVID ANNA JÚLIA

Két héttel a kormányrendeletek után sem csitulnak a tüntetések

A polkorrekt hullók

SOMOGYI BOTOND

A polkorrektség annyira elhatálosodott a Földön, mindenki annyira tisztelte a máságot, hogy Kangavi elhatározta, hol-

naptól hulló lesz. Kikéri magának, nem ember többé, hanem hulló. És kéri szépen, ezt mindenki tartsa tiszteletben. Hullóként fog élni, ugyanakkor továbbra is tiszteletben tart mindenkit.

Hullóként viszont kéri szépen, hogy meztelenül járhasson, hiszen a hullóknak nincs ruhájuk. Meg különben nemük sincs, vagy legalábbis nem látszik. Ezért elvárja, hogy a hímnem és nőnem mellé a hullót is vegyék be – például az útlevelebe, személyazonosságába stb. –, különben sem

akar szexista vagy akár feminista lenni.

Hullóként nem akar és nem is tud aláírni, csak nyálával megjegezni, vagyis „aláköpni”. Azt is kéri, hogy a vendéglőben ezen túl szolgáljanak fel hullókaját, és zárt helyiségekben az ő testhőmérsékletének megfelelő levegőt biztosítsanak. Elvárja, hogy ne botránozzon meg senki, ha oda piszkol, ahova éppen akar, elvégre ő hulló. Azoknak ugyanis nem kell külön illemhely. Még uniszex sem.

Annyira tetszett a hullóstátusz, hogy bizonyos idő eltel-

Pillanatnyi hazaárulás

ÁGOSTON BALÁZS, MAGYAR DEMOKRATA

A mindenkori SZDSZ-t pillanatnyilag Momentum Mozgalomnak hívják. Meg Soros-hálózatnak, meg Demokratikus Koalíciónak is, és még sokféle alakban igyekszik belopni az életünkbe az elszánt nemzetrontást, de úgy tűnik, e percben a fent nevezett csoportosulás percmemberkéi ülhetnek tort egy fontos magyar ügy elbuktatása alkalmából. A budapesti olimpia ugyanis pártok és ideológiák fölött álló össznemzeti ügy, olyan monumentális rendezvénysorozat, amely – amennyiben hazánk lehetőséget kap a megrendezésére – közösségi sikerélményt ad, és nemzetközi elismertséget hoz. Olyan lehetőség, amely sok évtized alatt csak ritkán adatik meg egy országnak, egy nemzetnek.

Nos, a Momentum Mozgalom gazemberei – akik, mint azt a Soros-finanszírozott Átlátszó portálnak nyílt cinizmussal elárulták, komoly kampánygyakorlattal a hátuk mögött már két éve készülődnek az ellenséges diverzánsakció megszervezésére – pontosan ezért akarják megakadályozni a budapesti olimpiát. Nem kétséges, hogy demagóg hazugságözönre alapozott fellépésükkel a melléjük lelkesen felsorakozó ellenzéki alakulatokkal együtt csatát nyertek, újra megosztották a magyarságot, ami után aligha maradt esély a 2024-es nyári ötkarikás játékok megrendezésére. Los Angeles és Párizs köszöni nekik, hogy nem riadtak vissza a hazaárulástól, csak azért, hogy saját politikai karrierjüket előkészítsék.

Mert erről van szó. Az olimpia csak ürügy volt, valójában párttá fognak alakulni, vagyis egy gigantikus politikai hekkertámadásról van szó. „Nem az olimpiára, igen a jövőnkre!”, hirdették pófátlan magabiztossággal. Csak éppen azt nem kötötték a megvezetett, átvért, a valósággal köszönőviszonyban sem lévő hamis állításaikkal riogatott több mint negyedmillió fővárosi balek orrára, hogy személyesen a saját jövőjüket építgetik, ennek érdekében tévesztik meg őket. És hogy miféle politikai irányvonal ez, az egyértelműen kiderül az em-

lített portál hivatkozott anyagából, hiszen például áttételesen letették a garast a „homoszexuálisok házassága” mellett. A szervezet – felettébb ellen-szenves – arcaként a nyilvánosságban élvezkedő Fekete-Győr András pedig az Európai Parlament liberális frakciójának belga vezetőjét, a hazánk ellen vezetett gyűlölettel viseltető Guy Verhofstadtot nevezte meg számára rokonszenves politikusként, akinek az attitűdje és az Európai Unióhoz való hozzáállása szimpatikus neki.

Nos, ez az ily módon, tehát ideológiailag jól beazonosítható társaság egy politikai szakértábo rok fölött álló összmagyar érdeket – a nekik lelkes csaholással terelő ellenzéki média és a szélkakasokat megszegyenítő sebességgel forgolódo balliberális politikai kalandorok segítségével – fideszes ügyként tálat, és ekként állította célkeresztbe. Gyurcsány Ferenc Demokratikus Koalíciója egyenesen úgy triumfált a 266 151 olimpiaellenes aláírás bejelentésekor, hogy ezzel elbuktak Orbán tervei.

Csak hogy ennél nagyobbbat nem is tévedhetnének. Nem Orbán tervei buktak el, hanem Magyarországot fosztották meg akár évtizedekre egy hatalmas lehetőségtől. Ahogy korábban ugyanezen alomból való politikusok tették az 1996-os világkiállítás megfűrásával, később az Álmodó-álmodó-világgrázoló magyarok című lélekemelő, nemzetépítő kiállítás felszámolásával és nem utolsósorban a 2004. decemberi kétigenes népszavazás kampányában tanúsított gátlástalan magyarellenességgel. Mert az örök SZDSZ sohasem változik: minden, ami a nemzetet erősíti, építi, ami sikerélményt ad, aminek hatására büszkén emelhetjük fel a fejünket, azt gyűlölik, átkozzák és ha lehet, megakadályozzák.

Budapesten most kétségtelesen megtalálták a számításukat, de ezért idővel súlyos árat fognak fizetni. Mert azok közül, akik most aláírták a tagadáson alapuló szégyenteljes kezdeményezést, tömegek fognak föl-eszmélni nem is olyan sokára, amikor a pillanatot uralni vélt percmemberkéik teljes sebeségfokozatba kapcsolnak. A beteges magyarellenességből és határtalan karriervágyból összetakolt blöff, amellyel a mindig ugyanolyan romlottságot és hazaárulást lelkes fiatalok új és tiszta kezdeményezésének akarják láttatni, eredendő aljasságából fakadóan el fog bukni. Az idő mindent helyretesz, a pillanat a semmibe hull.

bickolni az életben. Ám annyira elszaporodtak, és annyira egyenlőek voltak, hogy bizonyos idő után egyesek kigyónak, mások pedig krokodilusnak tartották magukat. Úgy látszik, mégsem tudtak kibújni a saját bőrrükből (Vagy nem tudták levétközni emberi természetüket?). Egyeseket sértő módon egyenesen csúszómászóknak aposztrofáltak. Ám mivel annyira tisztelték egymást, közös elhatározással mégis megegyeztek: nem hullók lesznek ezután, hanem gerinctelenek.